

[Gottschalck-Hansen.]

vedkommende er 55 år. Ændringen betyder altså alt taget i betragtning, at disse 315 befalingsmænd, dog et ret begrænset tal, der ellers aldrig ville være blevet officerer, nu, hvis denne lovgivning gennemføres, og det håber og tror jeg, omgående vil blive det.

Derimod ligger det lidt tungt med forslaget om at indføre begrebet seniorsergenter af 1. grad og seniorsergenter af 2. grad. Jeg deler den betænkelighed, som det ærede medlem hr. Østergaard har givet udtryk for. Det er, højtærede minister, næsten ikke til at sige. Jeg synes, det er et tåbeligt udtryk. Det er udansk, det er tungt, det er dårligt svarende til dansk militær udtryksmåde. Man kan da ikke sige: javel, hr. seniorsergent. (*Afbrydelse af justitsministeren* [Hans Hækkerup]). Det er lige til at brække tungen på. Ja, jeg kan sige det. Den højtærede justitsminister afbrød mig, jeg tror ikke, han kan gøre det; evnerne er jo forskellige. Det var dog meget mere naturligt, om vi anvendte udtrykket stabssergent. Det er gammelt, det er kendt, det er brugt tidligere inden for dansk forsvar som en gradsbetegnelse, og hvad der er det interessanteste: det benyttes inden for de NATO-lande, vi samarbejder med, både i England, i Holland og i Amerika, og når man motiverer indførelsen af majorgraden, for så vidt angår linjeofficererne — hvis jeg må bruge denne betegnelse — med, at der skal være den samme terminologi, den samme gradsbetegnelse på det område, kan man selvfølgelig også gøre det inden for den del af sergentgruppen, som har gjort sig fortjent til at opnå en charge, den, ministeren tænker sig som seniorsergent, men som jeg altså anbefaler må blive stabssergent. Jeg håber på ministerens forståelse, når vi skal drøfte dette nærmere i det samråd, som utvivlsomt vil finde sted i det kommende udvalg.

Det glæder mig at konstatere, at man har åbnet adgang til at antage kvinder til frivillig tjeneste i værnene og antage dem efter de retningslinjer, vel at mærke, hvorefter man antager mandligt frivilligt personel. Jeg håber så, at det også indebærer, at disse kvinder får advancementsmuligheder på samme måde som andre, der militært ansættes. Jeg er helt indforstået med, at en

forudsætning selvfølgelig er forbliven i de frivillige korps, idet medlemskab i et af disse korps jo er en forudsætning for det civile ansættelsesforhold, der hersker i dag. Der bliver altså nu i modsætning til tidligere tale om en militær ansættelse af kvindeligt personel, og vi er for så vidt nået et væsentligt skridt nærmere kvindens ligestilling, altså med alle advancementsmuligheder. Dog skal de vel formentlig ikke kunne ansættes som udskrivningschefer.

Jeg deler den opfattelse, at auditørkorpset, det gejstlige personel, musikerpersonellet og en del af mekanikerpersonellet holdes uden for den militære rækkefølge. Disse grupper er jo kun ganske periferisk omtalt i selve lovforslaget, men til gengæld mere udførligt behandlet i den kgl. anordning, der som bilag er vedlagt lovforslaget. Det må være sådan inden for værnene, at hvad enten man har en høj charge, eller man er værnepligtig menig, må man kunne møde en af disse folk, en med specielle funktioner, en auditør, en præst, på lige fod, og uden at denne har nogen charge, der forlods enten placerer ham subordineret eller som overordnet over for dem, han møder, hvad enten det er juristen eller teologen, der er tale om.

Jeg vil gerne have lov til med henblik på mit job uden for dette hus at sige, at det glæder mig, at forsvarsministeren efter forhandling med kirkeministeren har tilstræbt en formulering i den kgl. anordning, for så vidt angår det gejstlige personel, der kan tilpasses det forslag, der forhåbentlig inden for en overskuelig fremtid fremsættes vedrørende en feltpræstordning. Det underer mig i øvrigt, at det pågældende udvalg er så tungt arbejdende. Selv om vi opererer med lange tider og evighed, er der ikke ligefrem nogen grund til, at der skal gå så eventyrlig lang tid, inden man finder frem til en forsvarelig ordning på det område.

Igennem mange år har der på frivillighedens basis og uden økonomisk støtte af nogen art været udøvet et stort og værdifuldt arbejde blandt det værnepligtige mandskab fra kirkens side. Jeg er i den lykkelige situation at have to medarbejdere, der flere gange om ugen møder på kaserner til foredrag, til samtaler, til undervisning, og de har aldrig fået 2 flade ører for deres